

lyve for Moderen, dersom denne skulde spørge hende, kunde hun ikke faa sig til. Det var virkelig ikke saa meget overdrevent, hvad Folk i Egnen paastod om hende, at hun aldrig havde sagt en Usandhed.

Da de havde kørt et lille Stykke, sagde Fru Blomberg til sin Mand:

»Jeg synes ikke, Broager var rigtig heldig idag.«

»Nej, det var rigtig kedeligt!« svarede Præsten hovedrystende, (han sad ellers og dampede velbehageligt paa en nytændt Pibe). »Han var absolut ikke heldig. — — Absolut ikke heldig,« gentog han efter et Par Minutters Forløb, skønt de i Mellemtiden havde talt om helt andre Ting.

Per udtalte sig under Hjemkørslen med den største Begejstring om alt, hvad han havde oplevet paa Turen. I det hele talte han meget, og hans Væsen var præget af en Oprømthed, der ikke gjorde noget helt naturligt Indtryk. Kun nævnte han ikke Inger med et Ord.

Hofjægermesterinden, der lagde Mærke hertil, tænkte sit derved. Hun lænede sig tilbage i Vognen og sank hen i Drømmerier.

Idet de nu kørte ind paa Kærsholm, grebes Per af den samme Taknemlighedsfølelse, der ogsaa den foregaaende Dag havde bemægtiget sig ham ved Hjemkomsten. Kun omfattede den iaften ikke alene selve Gaarden men Engen, Skovene og den hele Egn lige til Bøstrup Præstegaard. Samtidig